



[எழுத்தாளர் பிரபஞ்சன் தமிழ் இலக்கிய உலகில் 'வானம் வசப்படும்', 'மானுடம் வலெல்லும்' ஆகிய நாவல்கள் மஃலமும், சிறுகதைகள் மூலமும் தனக்கென்றோர் இருப்பிடத்தை நிலைநிறுத்திக்கொண்டவர். ஆர்ப்பாட்டமில்லாமல் செயற்படுபவர். அவரது [இணையத்தளத்தை](#) இம்முறை 'பதிவுகள்' தன் வாசகர்களுக்கு அறிமுகம் செய்கின்றது. அவரது தளத்தில் அவர் தனது மனவைப்பற்றி எழுதியுள்ள கட்டுரை வாசிப்பவர்களின் நெஞ்சினை உலுக்கிவிடும் தன்மனைமிக்கது. நரேமயாக, உண்மையாகத் தனது எண்ணங்களைப் பதிவு செய்திருக்கின்றார். இதனை வாசித்தபொழுது தோன்றிய மூதலாவது எண்ணம்.. சினிமா நட்சத்திரங்களின் மூதல் காட்சிப்பார்ப்பதற்காக ஆயிரக்கணக்கில் கட்டிச் செல்வழிக்கத் தயங்காத மக்கள் வாழும் தமிழகத்தில், சூமார் 60 மில்லியன்களுக்கும் அதிகமாக மக்கள் வாழும் தமிழகத்தில், இன்றுமோர் எழுத்தாளர், தமிழ் எழுத்தாளர் தன் எழுத்தை நம்பி திருப்தியாக வாழமுடியாத நிலைதான் நிலவுகின்றது. இந்நிலை என்று மாறுதலோ அன்றாதான் தமிழகம் பெருமடைபட முடியும். தமிழக அரசு இந்த விடயத்தில் தமிழ் எழுத்தாளர்களுக்கு உதவும் வகையில் திட்டங்களை ஏற்படுத்தி உதவலாம். உதாரணமாக எழுத்தாளர்களின் புத்தகங்களைப் பதிப்பிப்பதற்கு உதவுவதன் மஃலமும், அவ்விதத்திட்டத்தின்கீழ் பதிப்பிக்கப்பட்ட நூல்களை நரேடியாக எழுத்தாளர்களிடமிருந்தே நூலகங்களுக்கு வாங்கும் வகையிலான திட்டங்களை ஏற்படுத்திச் செயற்படுத்துவதன் மஃலமும் உதவினால் அது எழுத்தையை நம்பி வாழும் எழுத்தாளர்களுக்கு மிகப்பெரிய உதவியாகவிரும்பும். இது போன்ற திட்டங்களை உருவாக்கிச் செயற்படுத்த எழுத்தாளர்கள் ஒன்றிணைந்து கரலழிப்பு வணேட்டும். எழுப்புவாரர்களா? - பதிவுகள்]

என் மனவைதி திருமதி பிரமிளா ராணி அவர்களின் மூதல் ஆண்டு நினைவு நாள் கடந்த வாரம் 16ம் ததேதி வள்ளிக் கிழமை என்னாலும் என் பிள்ளைகளாலும் நரெருங்கிய

உறவினர்களாலும் நினவை கடுப்பப்பட்டது. சனென்ற 2011, மார்ச் மாதம் பிரமிளா ராணி காலமானார். அந்த நாள், நான் கனடாவில் இருந்தனே. இரண்டு நாள் சனென்ற பிறகே நான் நாடா திரும்ப முடிந்தது. பிரான்சில் வாழும் என இரண்டு பிள்ளைகளும் சனென்னை விமான நிலையத்தில் எனக்கு முன்பே வந்திருந்து எனக்காகக் காத்திருந்தார்கள். வாழ்வை முடித்துக்கொண்ட என மனவியைக் காண நானும், தம் அம்மாவைக் காண என பிள்ளைகளும் புதுச்சேரி நோக்கிப் புறப்பட்டோம். இரண்டு இரண்டு மணியதைத் தொடங்கிக் கொண்டிருந்தது. தரவண அடர்ந்திருந்தது இருட்டது. மறுநாள், ஜிப் மர் மருத்துவமனையில் வகை கப்பட்டிருந்த உடலை எடுத்து அன்று மாலையே எரியடிப்பினோம். நீ ரினில் மடிக்கினோம். ஆனால், நினபைப்பை ஒழிக்க முடியவில்லை.

பிரமிளா ராணிக் கும் எனக் கும் 1970ம் ஆண்டு ஜூலை ஐந்தாம் நாள் புதுச்சேரியில் திருமணம் நடந்தது. பற்றேரார் பார்த்து நடத்திய திருமணம். ராணி, எனக்கு ஒரு வகையில் உறவினர். அப்போதுதான் நான் கல்லரிப்படிப்பை முடித்து திரும்பினேன். வலையை இனிதான் தடவணெட்டும், நான். புதுச்சேரியின் புகழ்ப்பெற்ற குடும்பங்களில் ஒன்று, அவருடையது. வலையைற்ற, கீழ் மத்திய தரக் குடும்பம் சார்ந்தவனுக்கு அவர் மனவியானது ஏன்? என அப்பாவைக் கு இருந்த நற்பெயர், அவரை எனக்குப் பற்றித் தந்தது. திருமணத்துக்கு முந்தின மாலையணைக்களான நாங்கள், என வீட்டில் வதைத்து என முன்னோர்க்குப் படையைப் போட வந்தோம். மறுநாள் தனிமையில் அவர் என்னிடம் சொன்னார்: 'மாட்டுக் கொட்டகை என்று நினதைத் தனே. இதுதான் உங்கள் வீடா? ஆச்சரியமாக இருந்தது.' இது கலே அல்ல. உண்மையை அவர் இயல்பாகச் சொன்னார். உடனடியாக இந்த வாழ்க்கைக்கு அவர் தன்னபை பழக்கப்படுத்திக் கொண்டார். இதே ரகமான, மாட்டுக் கொட்டகை வாழ்க்கைக்கு மன ஒப்புதலுடன் எனக்கு அவர் 41 ஆண்டுகள் துணையாக இருந்தார்.

ராணி, பத்து வகுப்பு வரை படித்திருந்தார். மலேயம் படிக்க ஆசைப்பட்டவர். அவர் குடும்பத்தில் அவரே மிகுந்த பணக் குழந்தை. அடுத்து அடுத்து பிறந்த குழந்தைகளின் பராமரிப்பு மிகுந்த பணணின் தலையெலே விழுந்தது, பல பண்களின் படிப்பைப் பலி கொண்டது தமிழக வரலாறு. பலியானவர்களில் அவரும் ஒருவர். பள்ளியில் விளையாட்டு வீராங்கனையாக இருந்திருக்கிறார். விளையாட்டிலோ, நிர்வாகத் துறையிலோ பெரிய அளவில் வந்திருக்க வேண்டிய அவருக்கு அவருடைய 22வயதில் ஒரு பெரிய விபத்து ஏற்பட்டது. திருமணம் என்கிற விபத்துதான். இந்தியப் பண்கள் பெரும்பாலோர் சந்தித்த விபத்து அது. பண்களில் இருந்து வந்திருக்க வேண்டிய பல அறிவாளிகள், சமீகத்தையென் நடத்திச் செல்லும் ஆற்றலாளர்கள், குடும்பம் என்கிற இந்த இரண்டாயிரம் ஆண்டுகால நிறுவன இயந்திரத்துக்குச் சின்னச் சின்ன இணைப்பு ஆணிகளாக மாறித் தம் மனை இழந்து தம் முகத்தையும் இழந்து போனார்கள். என அம்மா, கொடும்பைக் கார மாமியார் இல்லலை. ஆனால் மாமியார். என அப்பாவோ, மருமகளை மகளாக ஏற்றுக் கொண்ட மனிதர். அவர் வருமானம் தினம் நிறு ருபாய். அதில் தினம் முப்பது ரூபாய்களை என மனவியிடம் கொடுத்து விடுவார். அதில் தான் எங்கள் குடும்பம் நடந்தது. அவர் மறக்கிற மட்டும், இந்த தப்பணத்தைக் கொடுக்காமல் ஒரு நாளும் இருந்தது இல்லலை என அப்பா.



எவ்வளவு பெரிய அவஸ்தையிலிருந்து நான் மீண்டிருக்கிறேன் என்பதை உணர்ந்ததேன். பொய்யை எழுதுவதுபோலப் பெருந்துன்பம் வறோ ஏதும் இல்லை. அது, எழுதுபவரின் ஆயுள்கைக் குறைத்துவிடும்.

குமுத்தத்தில் நான் வலையைச் செய்து கொண்டிருந்தபோது, சின்னகைக்கு அவர் வந்து சேர்ந்தார். திருமணமான பதினாறு ஆண்டுகளுக்குப் பிறகு நாங்கள் ஒன்றாகக் குடும்பம் நடத்தினோம். மிகக் குறுகிய காலமே, இது நீடித்தது என்றாலும், நாங்கள் மகிழ்ச்சியாக வாழ்ந்த காலம் அது. மூதலில் சில மாதங்கள், கே.கே.நகரில் குடி இருந்தோம். மிக அருமையான வீட்டு உரிமையாளர் குடும்பம், கீழ்ப்போர்ஷனிலும், நாங்கள் மாடியிலும் குடி இருந்தோம். மொட்டை மாடி எங்களையேது. அதற்குமேல் இருக்கும் வானம் எங்களையேது. நட்சத்திரங்கள் எங்களையேது. மயிற்றாம் பிறை தொடங்கி அது முழுமையாகப் பெற்றுப் பவரணமி ஆவதும், பின்னர் தயேந்து இருட்டு எனும் குறைந்த வளிசை சமீபத்து காணாமல் போகிற ஒரு மாத நிகழ்வைத் துல்லியமாக நான் கற்றுக் கொண்டது அப்போதுதான்.

சின்னகைக்குக் குடிபெயர்ந்தபோது, ஒரு சின்ன அட்டைப் பெட்டியில் சமையல் பொருள்களோடு வந்தோம். அன்றே திருவல்லிக்கேணி பாத் திரக் கடகையில் மிகவும் அவசியமானதெமட்டும் வாங்கிக் கொண்டோம். மாலகையில் நடந்து சின்ன பூரசவைக கத்தில் காய்கறி வாங்கி வருவோம். அப்பகுதியில், ஈழத்து இளைஞர்கள் வதைத்து நடத்திய ஓர் உணவாக் கடையில் வாரம் ஒரு நாள் அசுவை உண்போம். 'குமுதம்' ஆசிரியர், விதிகளைத் தளர்த்தி, 'குமுதம்' குவார்ட்டர் சில வீடு ஒன்றை வறும் நிறு ருபாய் வாடகைக்குக் கொடுத்தார். மயிற்று அறைகள் கொண்ட பெரிய வீடு அது. அப்போது ரா.கி.ரங்கராஜனும் புனிதனும் பக்கத்து வீடுகளில் இருந்தார்கள். நண்பர்கள் யாரனும் வீட்டு முகவரி மற்றும் 'லண்ட் மார்க்' கட்டடால் மட்டும் கொஞ்சம் துமாற்றம் ஏற்படும். கீழ்ப்பாக் கம் மனநல மருத்துவமனைக்கு எதிரே என்று நான் சொல்லும் போது, என்னைப் பாரக் காது பாவனை செய்யும் நண்பர்கள் எனக்குச் சங்கடத்தை உண்டு பண்ணுவார்கள்.

எல்லாம் இரண்டு ஆண்டுகள். எந்த நிறுவனத்திலும் சும்மா இரண்டு ஆண்டுகளுக்குமேல் நான் நீடிக் குடியாமல் போவது எனக்கு நேர்ந்த சாபம். அந்த நாளும் வந்தது. கொண்டு வந்த ஓர் அட்டைப் பெட்டியோடு இன்னொரு அட்டைப் பெட்டியும் சேர்த்து, பக்கடை பெருந்து நிலையத்தில் ராணியைத் திரும்ப புதுச்சேரிக் கே அனுப்பி வைத்தேன். பெருந்து புறப்படும் வரையில், அவர்களை நான் பாரக் கவலே இல்லை. முடியவில்லை.

யோசிக்கையில், எங்களின் மயிற்று குழந்தைகளின் வளர்ச்சியில் எனக்கு எந்தப் பங்குமே இல்லை, என்பது எனக்கு என்றுமே துயரம் தரும் விஷயம். அரவிந்தர் ஆஸ்ரமத்தில் தினம் 18 ருபாய் க் கலிக் குப் பத்து மணி நேரம் அவர் உழைத்தது,

பின்னால்தான் எனக்குத் தெரியும். வறும் நபுறு பால் வாங்கி, அதை நீர் விட்டு, நீர் விட்டு குழந்தைகளுக்கும் கொடுத்துத் தரும் பிறர் சொல்லியே எனக்குத் தெரியும். என்கைக்குப் பணம் வரும்போது மட்டுமே புதுவகைக்குச் செல்வனே. என அறையில், வளர்ந்த மனிதர்கள் போல் என்குழந்தைகள் தட்டுப் படுவார்கள். என மனதில் குழந்தைகளாக இருக்கிற என்கிள்ளைகள், அவர்களின் அம்மாவை விடவும், உயரமாக ஒரு நாள் வளர்ந்திருந்தார்கள். என்னைப் பார்த்து என்கமகன், அப்பா எப்போது புறப்படப் போகிறார் என்று அம்மாவிடம் கேட்பான். என்கிருப்பது அவர்களுக்குத் தொந்தரவைக் கொடுத்தது. அவர்களுடைய தனிமையில், நான் இடையறாக இருந்தனே. சில மணி நேரங்களில் புறப்படும் மனநிலை எனக்கு உண்டாகிவிடும். புறப்படும் விடும்.

என் மீத மகன், தான் ஒரு பெண்ணை நேசிப்பதாக அவரைத் திருமணம் செய்துகொள்ள விரும்புவதாகச் சென்னகைக்கு வந்து என்னிடம் சொன்னான். 'அம்மாவிடம் சொன்னாயா?' என்று கேட்டனே.

'சொன்னனே'

'அம்மா என்ன சொன்னாங்க?'

'கல்யாணம் நாங்களே பண்ணி வகைக்கிறோமென்று சொன்னாங்க'

'அதையேதான் நானும் சொல்றனே!' என்றனே. நான் புதுச்சேரிக்குப் புறப்படும் போனனே. பெண் வீட்டில் ஏதோ பிரச்சினை. அவர் என் வீட்டுக்கு வந்துவிட்டார். நான் போகும்போது மருமகனுடன் ராணி பசிக்

கொண்டிருந்தார். அவர் முகத்தில் தோன்றி விளங்கிய மகிழ்ச்சியை அதற்குமுன் நான் கண்டது இல்லை. பிரஞ்சு குடியரிமை பெற்றிருந்த அந்தப் பெண் சில மாதங்கள் எங்களுடன் தங்கி இருந்துவிட்டு, கணவனாகிய என் மகனுடன் பிரான்சுக்குப் புறப்படும் போகும் வரை, ராணி மிகுந்த உற்சாகத்தோடும், பிணை சந்தோஷத்துடனும் இருந்தார். அவருடைய இரு மகன்களும் பிரான்சுக்குச் சென்றுவிட்டபிறகு, தொலைக்காட்சியில் பிரஞ்சு மொழி சேனலைப் போட்டுக் கொண்டு உட்கார்ந்திருப்பார். அவருக்கு பிரஞ்சு தெரியாது. அது அவருக்கு விஷயம் இல்லை. மகன்கள் இருக்கும் பிரஞ்சு சீழலில் அவர் இருக்கவேண்டும். அவ்வளவுதான். பிரான்சுக்குச் சென்று தன் பரேன் மற்றும் பத்தேதியோடு சில நாட்கள்

தங்கி இருக்கவண்டும் என்று ஆசைப்பட்டார். அது நிகழவில்லை.

சென்ற ஆண்டு மார்ச் மாதம் 26ம் ததே, திடீர் ரென்று ஏற்பட்ட சோர்வு, களைப்பு, மயக்கம் காரணமாகத் தன் சகோதரியுடன் சென்று மருத்துவரைப் பார்த்திருக்கிறார். மருத்துவர், சந்தேகப்பட்டு மருத்துவமனையில் சேரச்சொல்லி இருக்கிறார். சேர்ந்திருக்கிறார்.

நான் என வாழ்க்கையில் மீண்டும் காண விரும்பாத ஒருவரின் அழைப்பை ஏற்று, கனடாவாக்குச் சென்றிருந்தனே இலக்கிய நிகழ்ச்சி என்றார்கள். இலக்கியமே இல்லாத நிகழ்ச்சி அது. மயின்றாவது நாளே ராணியின் நிலை எனக்கு அறிவிக்கப்பட்டது.

மருத்துவமனையில் சேர்ந்து, ரத்தம் செலுத்தப்பட்டு, சிகிச்சைகள் நடந்து கொண்டிருக்கும்போதே, அவர் உயிர் பிரிந்துவிட்டது. இரவு இரண்டரை மணிக் கு இறந்திருக்கிறார். நர்சுக்கு, அவர் மரணம் ஆறு மணிக் கேதிரிந்திருக்கிறது. இறக்கும்போது அவர் அருகில் கணவனும் இல்லை. குழந்தைகளும் இல்லை. யாரும் இல்லை. உலகின் கட்சி மனுவதியைப்போல அனாதையாகச் சேத்துப்போனார்.

எனக்கு முன் என் துணைவர் இறந்தது எனக்கு மகிழ்ச்சியைத் தருகிறது. மரணம் எனக்கு நேர்ந்து, அவர் பிமியில் தங்க நேர்ந்திருந்தால், மிகுந்த அவமானங்களைச் சந்தித்து இருப்பார். அவமானத்தின், புறக்கணிப்பின் நிழல் கட்டப்படக்கூடாத ஆத்மா அவர். இவரைப்போன்ற சிறுமகைகள் எல்லாம் எனக்கே உரியவை.

நட்சத்திரக் கணக்குப்படி, அவர் இறந்து இந்த 16 மார்ச்சோடு சரியாக ஒரு வருடம் ஆகிவிட்டது. அவரது இல்லாமலை இப்போதுதான் என்னதைத் தாக்கத் தொடங்கி இருக்கிறது. இளமையில் துணை இல்லாமல் இருந்துவிடலாம். மதுமையில் தான் துணையின் அவசியம் கட்டுதலாக உணர் முடிகிறது.

நிறைந்த கனவுகளும், லட்சியங்களும் கண்களில் மிதக்க, ஆனந்தமாகப் பறந்து திரிய வண்பிய, அறிவும் ஞானமும் பொலிந்த, மகத்தான மானுட உணர்வுகள் கொண்ட பண்பணிகளான மனவியாகக் கொண்டு, அவர்களாகக் கீழிறக்கி, ஒளி இழக்கச் செய்த, செய்து கொண்டிருக்கும் கோபி கோபி ஆண்களின் வரிசையில் நானும் சேர்ந்து இருக்கிறேன் என்கிற குற்றவாணர்வு மட்டும் எப்போதும் என்னுடன் இருந்து தீரும். அதிலிருந்து நான் தப்ப முடியாது.

